

 HARLEQUIN[®]

HISTORICKÁ
ROMANCE

VIRGINIA
HEATHOVÁ

Vydražená a prodaná

VIRGINIA HEATHOVÁ

VYDRAŽENÁ
A PRODANÁ

PŘEKLAD

DANIELA KLEČKOVÁ

Milá čtenářko,

setkáváme se poprvé v novém roce 2025 a jistě všichni doufáme, že to bude rok dobrý a pokojný. Aby tomu tak bylo, budeme se o to muset přičinit. Přinejmenším tím, že budeme poslouchat zdravý rozum a naučíme se rozlišovat pozlátka a pokrytectví od pravých hodnot.

I moji hrdinové stojí před takovým úkolem, ať již se jedná o muže či ženy. Devatenácté století přineslo nejen revoluční myšlenky rovnosti, ale i velké válečné utrpení. Svě o tom ví hrdinka romance Falešná guvernantka, která statečně vezme osud do svých rukou...

V povídce Vydražená a prodaná zase oba hrdinové musejí čelit nejen společenským ústrkům a předsudkům, ale i intrikám rodinných příslušníků. To, že v sobě naleznou sílu postavit se konvencím a zaběhnutým pořádkům jim přinese osvobození a osobní štěstí.

Přeju Vám krásné čtenářské zážitky.

S láskou

Váš Harlequin

Virginia Heathová

**VYDRAŽENÁ
A PRODANÁ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Scoundrel's Bartered Bride

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Daniela Klečková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2020 by Susan Merritt
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-8342-934-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-935-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-936-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Mayfair – listopad 1817

„Dnes se mi o tobě doneslo něco moc zajímavého, Lydie.“

Zarazila se, když k ní mezi tóny hudby a nepřetržitým štěbetáním v tanečním sále za jejími zády dolehl hluboký hlas. Hned ho poznala. Jak by ne! Vídala ho, jak si potřásá rukou se všemi, kdo něco znamenali. Usmíval se. Podmaňoval si svým osobním kouzlem všechny kolem sebe. Nejzajímavější chlap v místnosti. Owen Wolfe se prostě nedal přehlédnout, přestože se poctivě snažila, aby se jí to podařilo, už proto, že nepřestával přitahovat její pohled. Navíc dnes nebyla ve své kůži, takže se mu nedokázala vyhybat se stejnou urputností jako jindy.

Nebyla ve své kůži?

Hodně mírně řečeno. Dnes večer byla spíš jako ochromená a rozhodně se na tohle setkání necítila, ale radši by se propadla do země, než by to přiznala a dala mu něčím najevo, jakou nad ní má moc. Ten zatracený chlap ji pokaždé takhle vyvede z míry a vyrazí jí dech jednou ze znepokojivě trefných poznámek. Ohlédla se za tanečními páry, nevzrušeně kroužícími po parketu, aby získala čas

a vzpamatovala se, než na něj vrhla chladný pohled a nasadila lhostejný výraz, přestože se obávala, že ho tak snadno neoklame.

„Jestli se mluví o mně, znamená to, že tu je poslední dobou dost mrtvo. Žádné skandály ani pikantní drby. A pro tebe jsem a vždycky budu lady Lydia.“

Mohla čekat, že se o ní začne povídat, ale copak se ta zpráva mohla rozšířit tak rychle? Vždyť ona sama se o tom dozvěděla až dnes odpoledne. Jen s velkým zdráháním se nechala dotlačit k tomu, aby na návrh kývla, nasadila na tvář statečný výraz a dorazila sem, jak se od ní očekávalo. Bratr ji ujistil, že to je až poslední možnost, která přijde na řadu jedině v tom případě, když všechno ostatní selže.

Ovšem neměla ponětí, co obnáší to ostatní, jen bezmocně pozorovala, jak se Bartonovým hroutí jeden záchranný plán za druhým.

Spolu s jejich dobrou pověstí.

Snažila se setřást mrazivý pocit v zátylku, který ji sevřel při představě budoucnosti, jež před ní vystávala v těch nejtemnějších barvách, a když kolem Owena Wolfa proplula, zatvářila se povýšeně a hodila po něm podrážděným pohledem, i když měla co dělat, aby odolala nutkání vzít nohy na ramena a uchýlit se do bezpečí svého domova, kde by si mohla v klidu foukat na rány. Neměla sem chodit. Mohlo ji napadnout, že to nedopadne dobře.

Owen Wolfe se s typickou arogancí opíral o sloup a silné vypracované paže měl ležérně založené na hrudi. Byl nedbale elegantní. Znepokojivě pohledný. Samolibé modré oči působily snad až příliš inteligentně... ale Owen Wolfe byl přes své četné odporné chyby vždycky nadprůměrně chytrý. Už jako ten nejnižší čeledín v Bartonových stájích na Berkeley Square před všemi těmi lety z něj výjimečná

inteligence vyzařovala jako světlo majáku za hluboké noci.

„Takže to je pravda?“

Lydia přidala do kroku, aby za sebou nechala co nejdál okázalý taneční sál a samozřejmě i toho nepříjemného otřasu. Potřebovala shodit z ramen tíhu, která se jí na nich usadila, ale jeho dlouhé nohy ji snadno dohonily a vyrovnaly s ní krok. „Je pravda, že se tě vlastní otec snaží vydražit za nejvyšší nabídku, lady Lydie?“

Ano. Ocitli se totiž v tak zoufalé finanční situaci, že jim hrozilo vězení pro dlužníky. A Wolfe to zřejmě už věděl, protože poslední dobou se většinou všechno dozvídal dřív než ostatní.

„Opravdu se to povídá?“ Lydia musela sebrat veškerou hrdost, ale i sílu, aby dokázala posměšně pohodit hlavou a nedala najevo zoufalství a rozhořčení, kterým propadala. „Skvělé.“ Ucítila, jako by v ní něco odumíralo, a pro jistotu prudce rozevřela vějíř a začala se jím energicky ovívat. „Koukám, že zatímco o mně kolují naprosté nesmysly, jiný chudák si může gratulovat, že má alespoň na čas od řeči pokoj.“

„Opravdu se budeš vdávat?“ Nechápatě zavrtěl plavovlasou hlavou a zrádné oči se zatvářily znepokojeně, jenže Lydia dobře věděla, že se jim nedá důvěřovat, přestože její srdce by s radostí uvěřilo, že v sobě chová upřímné lidské city. „A já blázen si celé ty roky namlouvám, že čekáš na mě.“ S gustem jí připomínal, co mezi nimi kdysi bylo.

Jako by na to dokázala zapomenout! Ke svojí smůle si to pamatovala, jako by to bylo včera.

Odjela s matkou na celé léto z města. Toho dne, kdy se vrátily na Berkeley Square a dveře kočáru se otevřely, Lydia zjistila, že se dívá do těch nejmodřejších

očí, jaké kdy spatřila, navíc zasazených do neodolatelné tváře. Usmál se na ni, vzal ji za ruku... a *bác ho!* Okolní svět někam zmizel a čas se zastavil, protože její křehké mladé srdce tehdy zřejmě došlo k závěru, že našlo spřízněnou duši.

„Moc si lichotíš. Ale ty jsi měl o sobě vždycky přehnané mínění a neuvědomoval sis, kde je tvoje místo vzhledem k tvému postavení.“ Dobře věděla, že ho zasáhne na citlivém místě, když mu připomene jeho původ, a opravdu ji odměnil pohledem na vzdorně vysunutou ostře řezanou bradu, což míval ve zvyku, když ho výše postavení odkazovali do příslušných mezí. Tam, kam patří. Na chvílku se odmlčela a pak ho probodla povýšeným pohledem, na kterém si dala pečlivě záležet, aby mu neuniklo, jak je rozladěná z jeho přítomnosti.

„A co tady vůbec děláš? Nechce se mi věřit, že by tě sem *pozvali*. Spíš bych řekla, že jsi se sem vetřel jako nezvaný host, což vysvětluje, proč ses schovával ve stínu za sloupem... *jako obvykle*.“ Alespoň to bylo obvyklé ve dvou letech po jeho návratu do Mayfair, kdy se hodiny při každém jejich setkání opět na čas zastavily. Až příliš často se schovával za sloupy a kmeny stromů při okáزالých zábavách a společenských událostech, přestože majitel jednoho z nejslavnějších londýnských hazardních klubů by měl zůstat ve stoce, kam právem patří.

Usmál se, jako by se ho tím vůbec nedotkla, zatímco ji k smrti urazilo, když se její zrádný pulz splašeně rozeběhl jen proto, že ho zase vidí. Ze všech mužů, které znala, na ni jediné on takhle působil.

„Stíny mě vždycky lákaly víc než světla tanečních sálů, ovšem kdyby sis chtěla zatancovat, mohl bych kvůli tobě udělat výjimku.“ Ústa se mu zvlnila do potutelného úsměvu a orchestr jakoby na povel spustil

první tóny waltzu, aby ji ještě víc potrápil. Lydia dala průchod podráždění a obrátila oči v sloup. Rozhodně neměla náladu na jeho pokrytecké flirtování. Ty má-mivě třpytivé modré oči skrývaly duši temnou jako noc.

„Řekla bych, že vévoda a vévodkyně z Aveley budou při výběru svých přátel opatrnější. Jsi poslední člověk, kterého bych tady čekala. S pověstí, jaká tě provází...“ Nechala viset nevyřčené obvinění ve vzduchu a doufala, že mu tím pohne žlučí. Oba věděli, o co se jedná bez ohledu na romantickou verzi příběhu, která se mezi lidmi šířila. Možná mu trest prominuli, ale jeho ohavný zločin je přesto neodpus-titelný.

„A přesto tady jsem, jak vidíš. Jako oficiální host. Dokonce mě sem pustili hlavním vchodem. Chtěla bys vidět mou pozvánku?“

„O hodně radši bych viděla tvoje záda. A tentokrát už navždycky.“

Jako poslední sžíravá poznámka, která ho měla umlčet, to bylo dost ubohé, ale za daných okolností ji nic lepšího nenapadalo. Zněla sice trochu trapně, ale splnila svůj účel. Rozhodně se neocitl vedle ní, když zamířila ke dveřím. Ani se za ní nepustil. Byla si tím naprosto jistá, protože jeho blízkost vždycky vytušila nějakým šestým smyslem. Jediný Owen Wolfe na ni takhle působil, jen v jeho blízkosti cítila to znepokojivé mravenčení a vzápětí rozhořčení, kam se poděl její zdravý rozum. Byla skoro venku ze dveří, když ji dohonil jeho zvučný hlas a překazil jí ústup.

„Všichni zkušené sázkaři tipují Kelvedona.“

Lydia strnula a hrdlo se jí stáhlo panikou. „Pro-sím?“

„Markýze z Kelvedonu.“ Odlepil se od sloupu, o který se už zase opíral, a blížil se k ní pomalým

krokem. „Nápadný pupek. Pleš. Smradlavý dech. Je tak starý, že by mohl být tvým dědou...“

„Dobře vím, kdo to je!“ Připadalo jí absurdní, aby ji otec provdal za toho opelichaného chlípnicka, jen aby splatil pár dluhů. Na něčem takovém se přece nedomluvili!

Určitě?

Uznávala, že slušně oblékat svobodnou dceru jednu promarněnou sezonu za druhou musí být dost finančně nákladné, stejně jako ji donekonečna živit doma, kde pomalu obrůstá mechem, ovšem provdat ji za starého zpustlíka, jen aby splatila svůj dluh rodině, jí přišlo jako hodně přemrštěná cena. I pokud by ten nápad vyšel od jejího bezcitného otce.

„Určitě se mylíš.“ Drahý papá sice možná očekává, že konečně splní svoji povinnost, jak jí dával ustavičně hlasitě a srozumitelně najevo, ale něco takového by snad po ní nemohl chtít. Provdat ji za takovou stvůru! Nicméně jedno bylo jasné. Otec už má dlouho plnou hlavu plánů, jak ji výhodně udat. Kam její paměť sahala, neúnavně opakoval, že dcery nejsou synové.

„Má určitě dost peněz i dostatečně modrou krev. To jsou přece hlavní kritéria pro každého, kdo něco znamená v té vaší *slušné společnosti*, je to tak? Hlavně pro *tvého* otce. Do Owenových výmluvných očí se vloudil chlad a oba věděli, co za ním je. Někdejší podřízený a jeho bývalý zaměstnavatel se nikdy neměli v lásce. Neshody mezi nimi dvěma narostly do takových rozměrů, že přestaly být únosné a už se nedaly napravit.

„*Jako obvykle* jsi úplně vedle.“ Otočila se na podpatku a chystala se k odchodu, neboť zoufale potřebovala co nejdřív vyhledat otce a poslechnout si z jeho úst, jak tu zprávu popírá a uklidňuje ji. A kam

se vlastně poděl její bratr? Nervózně zapátrala očima po tanečním parketu. Určitě by se jí zastal, kdyby se mu svěřila s tím, co jí hrozí. Ona sama byla pro otce většinou pouhý vzduch, ale Justina občas vyslechl a byla si naprosto jistá, že bratr by nedopustil, aby si vzala starce nad hrobem.

„Myslíš?“ Ani se na něj nemusela dívat, živě si uměla představit jeho samolibý výraz. Zнала ho až příliš dobře. „Troufám si tvrdit, že ten smradlavý markýz má dost peněz, aby vyrovnal všechny dluhy, které vaší rodině závratně rychle rostou, i když je tvůj otec s bratrem pečlivě skrývají. Ta vaše nabubřelá a marná rodina bude hezky v tichosti vykoupená a přesně o to jim přece jde. A starý Kelvedon se dostane o stupínek blíže ke králi... přesně o to mu jde. Všechny strany na tom vydělají... samozřejmě kromě tebe, Lydie. Ale ty to uděláš, protože přesně tak se zachová každá hodná a poslušná dceruška s modrou krví, když její rodině hrozí bankrot. Uděláš všechno, co ti přikážou... a bez reptání, *jako obvykle*.“

Odhadl její současnou situaci znepokojivě výstižně a ona uviděla svou budoucnost v ještě děsivějších barvách než před pár minutami. Přišlo to jako rána z čistého nebe, ovšem nedalo se s tím nic dělat. Bylo to celé tak nespravedlivé! Ale má snad na vybranou? Letošní neúroda a pád trhu je připravily o všechno, co tak pracně nashromáždili. Jenže peníze nerostou na stromě a chod panství spolu s domem v Mayfair byl hodně nákladný. Justin potřebuje, aby mu z téhle šlamastyky pomohla, a přece v tak kritické chvíli nemůže zklamat jediného bratra. Sice už si nejsou tak blízcí, jako když byli mladší, ale je Bartonová a Bartonovi vždycky dělali to, co se od nich očekávalo. Pokud je poslední možností Kelvedon...

Vzduch v místnosti najednou tak ztěžkl, že se jím

začala zalykat, a jako by nestačilo, že se jí hlasitě rozbušilo srdce, ke všemu jí ještě začala třestit hlava. „Máte tak přebujelou fantazii, pane Wolfe, že na vašem místě bych sedla a začala psát pro bulvár.“

„Vždycky jsi mi říkala Owene.“

Musí jí to připomínat? Byla to jen špička ledovce toho, co před lety prožila s tím nejníže postaveným, a navíc proradným klukem ze stáje. Díkybohu se nikdo o její hanbě nikdy nedozvěděl. „Vždyť jsem byla skoro ještě dítě!“ Odsoudili ho v den jejích sedmnáctých narozenin.

„Stejně jako já.“ Věnoval jí pouhý náznak úsměvu a pak pokrčil nápadně širokými rameny. „V osmnácti je člověk sotva mužem.“

Neměla zapotřebí vzpomínat na toho neodolatelného mladíka, plného života a odvážných snů. Byl jediným, kdo si jí v jejích šestnácti všímal a pozorně jí naslouchal, když ji ostatní přehlíželi. Anebo to alespoň šikovně předstíral. „Byla jsem tenkrát neskutěčně naivní... sotva jsem se vrátila ze školy! A ty jsi mi svými řečmi zamotal hlavu. Škoda, že jsem si dřív neuvědomila, jak jsou zrádné.“

Povzdechl si a zavrtěl hlavou. „Rozhodla ses, že mě budeš nenávidět až do smrti, Lydie? Já to o sobě rozhodně říct nemůžu... i když Bůh ví, možná by to pro mě bylo lepší.“ A zas to tu bylo. Záblesk lidského citu v jeho očích, který ji odzbrojoval a přesvědčoval, aby mu uvěřila. *Idiot!* Měla na sebe vztek za svoji slabost. A na něj měla vztek za to, že její slabosti využívá. „Vždyť už je to deset let.“

Deset let, dva měsíce a jeden den přesně od toho hrozného okamžiku, který všechno změnil. V jednu chvíli bezstarostně kráčela vstříc svojí budoucnosti, když se pevná půda pod jejíma nohama propadla a zůstala viset ve vzduchoprázdnu. Budoucnost,

jakou si vysnila, byla nenávratně pryč. Její srdce tomu pořád nedokázalo uvěřit. A hlava se stále snažila pochopit, jak jedna chvíle, jeden krátký okamžik, dokáže všechno zvrátit.

„Nestojíš mi ani za to, abych tě nenáviděla, Wolfe. Upřímně řečeno mi můžeš být naprosto ukradený.“ Lež jako věž. Všechno na něm ji vyvádělo z míry a připravovalo o zdravý rozum. Vždycky to tak bylo, a nejspíš to už tak zůstane. Nikdo jiný se mu v tom ohledu nevyrovná a teď ji, bohužel, čeká trest za romáry bláhově roztouženého srdce. Domluvený sňatek. Za bohatého muže, kterým může být ten hrozný markýz z Kelvedonu, protože nejlíp splňuje všechna kritéria důležitá pro její rodinu. Přesně podle Owenových slov.

Další strašlivý okamžik. Zase se jí pevná půda drolí pod nohama. Další budoucnost jí mizí před očima, i když nebyla zdaleka tak úžasná jako ta předtím. Všechno na ni padalo, ale vzdorně vysunula bradu a ušklíbla se. „Vrať se do stínu, Wolfe, hodí se k tobě o hodně víc než světla tanečního sálu.“

Neměla chuť čekat na jeho reakci. Práskla za sebou dveřmi, a když se ocitla v mrazivé zahradě, rychle přeběhla přes trávník. Stáje jejích hostitelů se nacházely v jejich sousedství ve stejné nízké budově jako stáje Bartonových. Za dvě minuty bude doma a v klidu si všechno promyslí. Možná se stane zázrak a vymyslí plán, jak zachránit rodinu spolu s celým panstvím a poddanými, kteří jsou na nich závislí, aniž by si musela brát toho starého nemravu. Ne že by ji víc lákalo vzít si takhle narychlo někoho jiného, naprostého cizince, kterého jí vybere otec. Nikdy si nepředstavovala, že skončí v manželství bez lásky. To samé bláhové a romantické srdce, které kdysi tak plánovalo pro Owena Wolfa, než jí ho zlomil, stále dychtilo

po vášnivě a opětované lásce. Nepřestalo toužit po vzrušení, smíchu a štěstí.

Ale musí brát v úvahu okolnosti, v jakých se ocitli, a žebráci si těžko můžou vybírat. Přišla řada na ni, aby pomohla doplnit Bartonovy pokladnice, ze kterých si tolik let jen lehkovážně brala. Otec neoblomně trvá na tom, že musí splnit svou povinnost, a když odmítne, zničí i bratra. Jestli poslechne rodinu, skončí špatně. A když odmítne, bude ještě hůř.

Ve zpětném pohledu si Lydia vyčítala, že byla moc vybíravá. Za sedm sezon, kterých se zúčastnila, jí klečel u nohou nekonečný zástup nápadníků a dostala několik výhodných nabídek ke sňatku. Kdyby některou z nich přijala, mohla už být dávno za vdou a nestála by před ní tahle nedůstojná povinnost. Bohužel všechny uchazeče o ruku zdvořile odmítla, protože žádný z nich neoslovil její srdce, jak by si představovala. Trpělivě čekala na *toho pravého* a až pozdě si uvědomila, že všechny urozené džentlmeny srovnává s povrchním vypočítavým klukem ze stáje, který ji bezohledně využil a pak zradil, když se vybarvil v pravém světle. Kdyby ji tak neoslnil, mohla ho prohlédnout mnohem dřív.

Při tom pomyšlení se v ní zpěnila krev.

Její srdce už nikdo takhle nezasáhne. Nikomu jinému se to už nepodaří a na pohádku se šťastným koncem může zapomenout. Čeká ji sňatek z rozumu s mužem, kterého nejspíš nikdy nedokáže milovat. A pokud to bude opravdu Kelvedon, nebude se na něj moct ani podívat.

Pomož jí Pán Bůh!

Čeledínové z Aveleyových stájí se postavili do pozoru, když je mījela. Nezastavila se u nich jako obvykle, aby je pozdravila. Cítila, že se jí do očí derou slzy, a nechtěla riskovat, že ji zradí. Dvůr před

stájemí byl plný kočárů a kočí hráli se stájníky karty na převrácených sudech, aby si něčím zkrátí čekání, než ples skončí. Proplétala se mezi nimi a uhýbala před rozličným harampádím, kterého byl dvůr plný, s pohledem upřeným k milosrdně tichým Bartonovým stájím pár metrů odsud.

„Lydie...“ Nečekaně ucítila dotek jeho ruky na paži a projel jí celým tělem až ke konečkům prstů u nohou. Zamračila se a probodla ho pohledem, aby na něj plnou vahou dopadl její hněv. Na tak velkého muže se dokázal pohybovat podezřele nenápadně. Jako predátor. Jako vlk, jeho jmenovec. Až na to, že byl každým coulem vlkem v rouše beráncím, který loví slabé a hloupé. A ona ztělesňovala obojí. Hotové jehně na porážku! Navíc ji musel zastavit tady, aby se stal nevítaným svědkem jejích neprolitých slzí a zjevné porážky... v místech, kde to všechno začalo, jako by jí chtěl vetřít sůl do znovu otevřené rány. Ironicky přiléhavý konec druhého nejhoršího dne jejího života.

„Co po mně ještě chceš?“ Její slova byla odměřená, snažila se do nich vložit všechnu nenávist, jakou k němu cítila. Musela zatnout ruce do pěstí tak silně, až se jí nehty zaryly do dlaní, jen aby odolala nutkání vrazit mu pohlavek do toho pohledného obličeje už proto, že existuje.

„Jestli mám pravdu s tím Kelvedonem... Když budeš něco potřebovat... cokoliv...“ Inteligentní modré oči se nezvykle zachmuřily, ujišťovaly ji, že to s ní myslí upřímně, a přemlouvaly, ať jim uvěří. A pak ji pustil a ucítila, jak ji laská palcem po nahém předloktí jako by mu na ní bůhvíjak záleželo. „Víš, kde mě najdeš.“

„Nic nebudu potřebovat.“ Odtáhla se od něj a s nezvyklou jasnozřivostí se jí vybavilo, jak byla před těmi

lety bláhová. Při každém doteku mu věřila, že mu na ní záleží, a on toho pak nestydatě zneužil. „Nepřišla bych za tebou, i kdybys byl poslední člověk na zemi a celý svět by se mi zhroutil!“

Bohužel se obávala, že přesně to jí každým okamžikem hrozí.

DRUHÁ KAPITOLA

„Jsi si jistý, že nikdo jiný nepřichází v úvahu?“

O takovou zprávu Owen rozhodně nestál, určitě ne potom, co zblízka zahlédl hrůzu v Lydiiných očích poté, co ji informoval o jejím osudu.

Nedalo se říct, že by na sebe byl pyšný za to, co jí vmetl do tváře. Bylo to od něj neomalené a hraničilo to s pomstychtivostí, snad vyvolanou malichernou touhou ji ranit poté, se o to samé snažila ona. Naučil se ignorovat všechny, co na něj pohlíželi skrz prsty, a upřímně se radoval, když je obehrál a inkasoval od nich peníze prohrané u jeho herních stolů. Bohužel u ní nikdy nevěděl, na čem je, a neodvažoval se tipovat. Připadal si vedle ní, jako by se plavil po širém moři na chatrné bárce bez pádla. Nikdy neměl situaci pevně ve svých rukou, přestože všechno ostatní měl vždycky pod kontrolou. Lydia ho dráždila víc, než se slušelo na stín z minulosti.

„Určitě ne, pokud nehrají se zakrytými kartami a stále nevyjednávají.“ Randolph pokrčil ramen. „Ovšem mám spolehlivou informaci, že nic takového se neděje. V tomhle týdnu u nich už dvakrát večerel a byl *jediným* hostem v rodině. Je to jednoznačně Kelvedon.“ Jeho nejlepší přítel a obchodní partner se odmlčel a zkoumavě se na něj zadíval. „Proč by si jinak domlouval na včerejšek schůzku s londýnským

biskupem? Musel si od něj vyžádat zvláštní povolení.“

Owen odměřeně kývl a snažil se soustředit na vázání uzlu na nákrčníku před zrcadlem, aby ho nezradil neovladatelný výbuch vzteku.

Všechno se to odehrávalo tak zatraceně rychle, že to skoro nestačil sledovat, a co hůř, hlavně neměl tušení, proč vyvíjí takové úsilí kvůli tomu, aby to všechno stihl sledovat. Možná to tak nevypadá, ale ta fúrie ho vůbec nezajímá. Alespoň jako žena. Lydia ohrožuje jeho svobodu i zdravý rozum. Proč by se měl starat o to, koho si vezme? Díkybohu to není jeho problém.

Ale i tak, chudák holka.

Nebyl si úplně jistý, co k ní cítí, kromě směsice vzteku, uražené pýchy, nostalgie a fascinace... ale takový osud si nezaslouží nikdo bez ohledu na to, jak se chová. Markýz z Kelvedonu je chlípné upocené prase, chlap dvakrát starší než ona, který se nechvalně proslavil svými nenechavými rukama. Během posledních dvou měsíců ho Owen musel dvakrát varovat, aby nesahal svými špinavými prackami na hostesky v jeho klubu. Ještě jednou a ten zpustlík dostane doživotní zákaz vstupu do Libertas bez ohledu na to, kolik u stolů utratí. Představa, jak se na ni těma rukama sápe...

Dopálilo ho, jak chorobně se v myšlenkách zabývá ženou, která si vůbec nezasluhuje jeho pozornost. Emoce v něm divoce zavířily a ucítil, že se mu vymykají z rukou. Najednou si nedokáže ani zavázat nákrčník. Odhodil třetí zkažený pruh látky na postel a popadl další.

„Jak tyhle nesmysly nesnáším!“ Jeho přetrvávající posedlost tou koketou byla až nezdravá. Dala by se pochopit u osmnáctiletého mladíka, který nosil

srdce na dlani a viděl jen to, co chtěl, ale u dospělého, skoro třicetiletého chlapa, který ji dávno prokoukl, byla na pováženou. Tenkrát ho brala jen jako hračku. Nic víc. Malé špinavé tajemství. Někoho, kdo lichotí jejímu egu a na kom si může procvičovat svoje ženské figle, aby ho pak odhodila a přestala se k němu hlásit, jen aby si zachránila svou drahocennou pověst!

Neobratně si ovinul látku kolem krku a zkusil to znovu, třebaže si moc nevěřil a riskoval, že přijde pozdě do opery, jen aby se nedopustil trapného faux pas ve společnosti se směšnými a pokryteckými pravidly, podle kterých je vzhled důležitější než lidský charakter.

„Proč se, sakra, džentlmen posuzuje podle toho, jaký má uzel na krku? A proč, proboha, v dnešní době průmyslové revoluce a převratných vynálezů nějaký podnikatel nevymyslí nákrčník s předem uvázaným uzlem, který by se dal upevnit kolem krku na gumičku?“ Čtvrtý zkažený nákrčník letěl za předchozími třemi a skončil na podlaze. Owen popadl z prádelníku poslední kousek a zamával jím před očima Randolphovi. „Tohle nikdy nepochopím!“

Jeho malý přítel obrátil zmučený pohled ke stropu, přitáhl si k němu židli, a když na ni vyskočil, odstrčil Owenovy prsty a chopil se úkolu sám. „To je jen proto, že nemáš žádnou trpělivost. A vztekem si moc nepomůžeš...“ Střelil po něm významným pohledem a vrhl se buclatými prstíky na uzel, se kterým začal bleskurychle kouzlit, aby ho dovedl k absolutní dokonalosti, o jaké se Owenovým velkým neohrabaným prstům mohlo jen zdát. „Ovšem hlodá ve mně podezření, že dnes nezuříš ani tak kvůli uzlu, jako spíš kvůli jisté dámě.“ Owen se vztekle ušklíbl, ale jeho přítel si toho nevšímal. „Musím říct, že v poslední

době jí jsi nezvykle posedlý. Tedy ještě víc... než obvykle.“

„Co tím chceš říct?“

„Jen to, že lady Lydii Bartonovou ještě úplně nepustil z hlavy, jak se nás všechny snažíš přesvědčit, přestože jsi mě celou dobu, co tě znám, snad tisíckrát velmi důrazně a přesvědčivě ujišťoval o pravém opaku.“

„To je naprostý nesmysl!“ A bohužel nebezpečně blízký pravdě. Pořád ještě nad ním měla jakousi záhadnou nevysvětlitelnou moc, a přesně tohle bylo jádro problému. Owen nesnesl, aby nad ním někdo měl moc. Chtěl svůj život držet pevně ve vlastních rukou. „Jak tu holku nesnáším! A mám k tomu dobrý důvod.“

Což samozřejmě zdaleka nevysvětlovalo, proč se celý týden nezabývá ničím kromě ní, a to tak okatě, že Randolph se začínal samolibě culit jako vždycky, když byl přesvědčený o tom, že ví něco víc než ostatní. Owen se pokusil o věcný tón. „I když... Lydia má spoustu vlivných známostí a dobré jméno, takže pro naše podnikání je užitečné sledovat, co se povídá. Sám víš líp než ostatní, jak je důležité vědět, co se kde šustne. Vždycky se hodí mít přehled o stavu financí našich klientů. Už proto, že Kelvedon je tak *dobrý* zákazník.“

Randolphovy prsty se zastavily a překvapením zamrkal. „Trapná výmluva, na kterou ti možná ostatní skočí, Owene, ale mě tím neobalamutíš. Kelvedon je požitkář, který se nikdy nevzdá svých neřestí, ani kvůli tak krásné ženě, jako je lady Lydia, takže jako mecenáš pro Libertas zůstává jistý. Tvůj zájem o ni je čistě osobní. Nezapírej.“ Jeho hbité prsty se zase daly do pohybu. „Jen žárlíš, že se ti provdá.“

„Copak ses napil?“ Opravdu snad nežárlí? Nebo

je frustrovaný? Zvědavý? Uplynul týden od prvních znepokojivých zpráv a Owen si stále nebyl jistý, co cítí, snad kromě toho, že je úplně vyvedený z míry. Anebo panikaří? Svědčila by o tom už včerejší noc, kdy se probudil zbrocený chladným potem po obzvlášť děsivém snu, ve kterém byli Kelvedon s Lydií zamčeni za kostelními dveřmi, které se on v záchvatu zoufalství snažil rozrazit ramenem.

„Gertie si myslí, že ji pořád ještě miluješ.“

Owen se zatvářil zděšeně. Copak je takový hlupák? Masochista? Chudák? Neprosí se o drobtý od stolu takzvaných lepších lidí, ani nedovolí svému srdci, aby přehlušilo zdravý úsudek jeho pragmatické hlavy. Láska k Lydii ho připravila o svobodu. Možná. „Tak to je Gertie pěkně vedle.“

„Myslíš?“ Randolph od něj odstoupil, aby si zálibně prohlédl svoje dílo, a ušklíbl se. „Pokud vím, mezi láskou a nenávistí vede hodně tenká hranice. Rozhodně by to vysvětlovalo, proč jsi jí tak posedlý. A proč jsi poslední dobou pořád navrčený.“

„Můžeš se spolehnout, že mezi mnou a tou ženskou je nebetyčná propast, širší než Blue Mountains a stejně tak neschůdná! Jestli si vzpomínáš, předhodila mě lvům. Dívala se, jak mě zatýkají a vlečou do vězení, a neřekla ani slovo na mou obranu!“ Když se za něj mohla zaručit a snad mu poskytnout i alibi. Pamatuje se na tu osudnou chvíli, jako by to bylo včera. Její šok. Znechucení. A pak mlčení. „Ujišťuju tě, že po něčem takovém se rychle přeneses přes každé bláhové poblouznění.“ Bohužel nikdy se nedokázal přenést přes pocit bezmoci z toho, jaká je nula, která nic neznamena. A nemá svůj život pevně ve svých rukou.

Randolph ignoroval jeho slova i vražedný výraz ve tváři, a nepřestával rýt do překvapivě živé rány. „Gertie si myslí, že jakmile srdce zasáhne Amorův

šíp, cesta zpátky nevede. Karty jsou rozdány. Kostky vrženy.“ Jeho přítel až příliš často užíval květnaté příklady z oblasti hazardu. „Srdce si jde za svým bez ohledu na rozum.“

„Tvoje žena je beznadějný romantik.“ Rýpl Randolpha prstem do hrudníku, rozladěný z toho, jakým směrem se jejich hovor stáčí, a navíc ho nenapadaly přesvědčivé anebo logické argumenty, kterými by přítelova slova vyvrátil. „Pokud jsem něčím posedlý, pak jen tím, že chci vidět, jak bude jejich namyšlená rodina konečně po zásluze potrestaná!“ Došel si pro večerní kabát a přehodil si ho přes ramena. „Je to sice malicherné a snad je to i pod mou úroveň, ale hodlám si to vychutnat. Po všem, čím jsem si prošel, si alespoň tohle potěšení zasloužím.“ Kdyby si to říkal hodně často, možná by tomu i uvěřil.

„Ty přece nejsi pomstychtivý. Naopak jsi hrdý na to, jak jsi nad takové věci povznesený. Řeknu ti na rovinu, že tohle považuju za tvou nejodpornější vlastnost.“

„Co je odporného na tom, když se člověk snaží zachovat správně? Máš pravdu, že jindy jsem nad takové věci povznesený, ale zlá krev mezi mnou a hrabětem Fulbrookem i jeho povýšenými potomky je hodně osobní. Možná nejsem pomstychtivý, ale ať se propadnu, jestli si neužiju, až jim osud přichystá, co si podle mě plně zaslouží! A když budu mít čerstvé informace o nastávající markýze z Kelvedonu, budu smět sledovat tohle představení z první ruky.“ Aby svým slovům dodal důraz, výmluvně zašermoval šokovanému příteli prstem před očima.

„A přestože přiznávám, že kdysi jsem si lehkomyšlně nechal srdce proklát tím zatraceným Amorovým šípem, naštěstí jsem se brzy vzpamatoval a vybudoval jsem si kolem něj pevný krunýř pro případ, že

by na něj ten malý mizera zas někdy zkusil zacílit!“ Owen zamířil ke dveřím. „A teď kvůli tobě přijdu pozdě do opery!“

„Proč ti to tak vadí? Operu přece nesnášíš. A máš zpoždění jen proto, že sis nedal pokoj, dokud jsi ze mě nedostal všechno, co vím o přípravách k svatbě tvojí milované dámy.“

„Není to žádná moje milovaná dáma!“

„A jak také Gertie říká, člověk křičí, když ví, že nemá pravdu.“

„Jdi se vycpat!“ Chystal se prásknout za sebou co nejhlasitěji těžkými dubovými dveřmi.

„Ale stejně to je hrozné, co? Bez ohledu na to, co tě potkalo. Kelvedona bych nepřál nikomu na světě. Ani svému nejhoršímu nepříteli.“ Přesně kvůli tomu Owen nemohl v noci spát. Kelvedon je lidská zrůda. Nejen navenek. Má stejně zrudnou duši jako tvář. „Povídá se, že stačí málo, aby se na někoho vrhl pěstmi.“

„Cože?“ Owen se zděsil a proti své vůli se otočil. „Tohle mi musíš vysvětlit.“

„Znamená to, že je proslulý svými záchvaty vzteku a chudinku první manželku, která prý byla neplodná, viděli každou chvíli s modřinami... dokud záhadně nesletěla ze schodů.“ Randolph zavrtěl hlavou a zatvářil se starostlivě. „Měl bys Lydii litovat, i když ti je tak odporná.“

„Jenže ona mi není odporná.“ V tom je právě ten problém. „Když někoho nesnášíš, nemusí ti být hned odporný. A jako slušný chlap s ní samozřejmě soucítím.“ Kdyby na ni Kelvedon někdy vztáhl ruku... Zas ucítil nutkání zachovat se jako správný chlap. Je opravdu nesnesitelné, když se člověk narodí s takovým smyslem pro spravedlnost. Zatracený Randolph! Ještě mu přidělává další starosti, jako by nestačilo, že

už si takhle neví rady s pocity, které se v něm svářejí a vymykají se mu z rukou.

„Musím už běžet, promiň!“ Bylo by opravdu nejlepší, kdyby vzal nohy na ramena dřív, než se ten nesnesitelný chlap zas vytasí s něčím, co už bude poslední kapka a přetlak, který v sobě v poslední době dusí, bouchne.

„Vím, že jsi na ni našťavaný a tak dál, ale když jsi tak slušný a na rozdíl od nás ostatních *obyčejných* smrtelníků se vždycky zachováš správně... nemohl bys jí nějak pomoci?“

Owen jí nedávno nabídl pomoc, bůhví, proč to udělal. Rázně ho odbyla a dobře udělala. „Upřímně pochybuju, že by lady Lydia Bartonová na jakoukoli nabídku ode mě přistoupila.“

„A já se zas vsadím, že ještě ráda! Kdyby to například měla být volba mezi tebou a tím odporným Kelvedonem... já vím, koho bych si v zoufalství na jejím místě vzal.“

Owen se zastavil a překvapením otevřel ústa. „Ty ses snad už úplně pomátl!“

„Zachránilo by ji to před osudem horším než smrt. A ty přece rád děláš dobré skutky. Vlastně skoro každý den. Jsi nechutně nesobecký. Je to jeden z hlavních důvodů, proč tě moje Gertie tak zbožňuje. Prý máš obrovské srdce ze zlata.“ Z podobného tvrzení byl Owen vždycky rozpačitý, hlavně proto, že by si tenhle nešťastný povahový rys radši nechal pro sebe, aby ho zas někdo nemohl využít. Ale Randolph s Gertíi byli jako rodina a před nejlepšími přáteli nemohl nic utajit.

Stejně už věděli všechno o jeho osudovém románku s tou liškou podšitou, i o tom, jak ho to zničilo. A to jen proto, že byl tak hloupý a všechno jim sám vycinkal při jejich častých setkání, když si trochu víc

přihnul... jenže to bylo ještě v době, kdy ztratil naději, že se ještě někdy vrátí na anglickou půdu a opět uvidí tu zatracenou lady Lydii Bartonovou.

Teď hořce litoval svých někdejších upřímných výlevů, které nejspíš stály za Randolphovými řečmi. Byla to munice toho nejtěžšího kalibru, protože mu ji sám poskytl.

„Dávám peníze chudým! Nemusím si hned každého brát!“

„Přesto... dobře vím, jak ten tvůj ušlechtilý mozek funguje. Možná by ses nad tím aspoň mohl zamyslet... pro vlastní klid.“

„Nemohl.“ Byl to absurdní nápad. „Nestojím o ženění a nikdy jsem o ně nestál, a i kdybych někdy dostal tak pošetilý nápad, ona by to rozhodně nebyla! Jako bych kvůli ní neprožil sedm dlouhých let v očistci. To, co navrhuješ, je na doživotí!“

„Možná...“

„*Možná!* Žádné možná tady neexistuje. Nesnášíme se.“

Jeho přítel nad tím mávl rukou jako nad nepodstatným detailem, který se dá snadno překonat, přestože celý ten nápad byl naprosto šílený. „Na tvém místě bych to tak rezolutně neodmítal. Jsi rozený rytíř, takže když už nic jiného, budeš mít lepší pocit, že někoho zachráníš před tragickým osudem.“

„Spolehni se, že zas takový dobrák nejsem.“

„Škoda.“

„Pro mě určitě ne.“

„Protože čím víc o tom přemýšlím, tím jasněji vidím, že bys na tom mohl vydělat.“

„*Vydělat?*“ Owen založil ruce na hrudi a zavrtěl hlavou. „Nemůžu se dočkat, až uslyším, co z tebe vyleze! Tvoje myšlenkové pochody mě vždycky pobaví, ovšem před tímhle nápadem všechno bledne.“

„Má to spoustu výhod.“ Randolph seskočil ze židle a zamířil k němu. „Tak zaprvé to je v souladu s tvým cynickým pohledem na lásku a na manželství! Když pomíneme všechny konvenční aspekty, které to s sebou obnáší, jako jsou city, všelijaké obavy a vzdychání, můžeme se soustředit ryze na obchodní stránku věci. Je to přece *hraběcí* dcera.“

„No a?“

„Každému musí být jasné, že sňatek s příslušnicí aristokracie nám otevře dveře do vyšších kruhů. A jak jsi mě před chvílí sám upozornil, našemu podnikání jen prospěje, když budeme moc zblízka sledovat, co se kde děje, a získáme tím přehled o finanční situaci našich klientů. Není nad spolehlivý zdroj! Je přece jedna z nich, Owene.“ V Randolphových očích se objevil skoro maniakální lesk, když kolem sebe začal zuřivě mávat rukama. „Patří k elitě! Uvědom si, k jak cenným perlám budeme mít přístup hned z první ruky!“

„Panebože...“ Owen nad ním zavrtěl hlavou a nevěděl, jestli se má začít smát nebo křičet. „Ty jsi ale debil. Můj společník, který nemá ani metr, je debil!“

„Mám celý metr a pět centimetrů.“

„Jako by těch pár ubohých centimetrů hrálo takovou roli!“

„Na některých místech určitě ano, ale tam mi naštěstí nechybí.“ Jeho přítel na něj rozmarně mrkl. „Proto jsem byl vždycky tak oblíbený mezi dámami. Ale odbíhám od věci. O čem jsem to mluvil? Aha... a zadruhé...“ Randolph si na prstech natažené ruky pomyslně odškrtl další směšný bod. „Vzhledem k tomu, co se teď všude povídá o jejím sňatku s tím šeredným nechutným dědkem, s ní všichni soucítí. Vědí, co je Kelvedon zač, a snadno si domyslí, proč jí ho vnucují. Když zakročíš a velkoryse ji zachráníš